

Празнуванъето на Пасхата състоеше въ туй: заколвахъ въ жертва непорочно агне, сирѣчь, което нѣма никакъвъ тѣлесенъ недостатъкъ, и го ѣдахъ, благоговѣйно съ прѣсенъ хлѣбъ и съ горчивы травы.

Тъзи жертва бѣше преобразование сирѣчь, предварителенъ образъ и подобіе на туй, какъ обѣщанныйтъ Спаситель мѣра трѣбаше да принесе Самъ Себе си въ жертва, за избавеньето на чловѣцитѣ отъ дяволското робство и отъ грѣха.

ЗАКОНЪТЪ И СВЯЩЕННОТО ПИСАНИЕ.

До Моисеевото време чловѣцитѣ ся ржководяхъ отъ естественны законъ и отъ священното писаніе. Подъ името естественъ законъ разумѣва ся туй, което показва Богъ на челѣка чрезъ разума и совѣстьта. Подъ името Священно преданіе разумѣва ся туй когато ученіето за Бога и за Богоугодныя животъ, открыто на чловѣцитѣ непосредственно отъ Бога, чрезъ рассказанье и примѣръ преминува отъ родители на дѣцата, и тѣй на потомството. За съхраненіе на преданіето помагаше туй, че тогасъ чловѣцитѣ живѣяхъ много, сирѣчь, преди потопа до деветстотинъ години и повече, а слѣдъ потопа до триста и повече.

Тѣй единъ челѣкъ можеше да разказва нѣколко стотины години за Божитѣ и чловѣческитѣ дѣла.

Около Моисеевытъ времена чловѣческій жи-